

Pekelní rytieri

Bea s Patrikom už na Luka netrpezlivo čakali. Spolu sa pobrali k malému hotelu, ktorý prevádzkovala Patrikova teta. Volal sa Čučoriedka.

„Tí chlapíci s kožušinami a hrncovitými helmami musia mať niečo spoločné s touto oblasťou,“ nahlas uvažoval Luk.

„A tí dvaja, ktorých si videl, sa neprestrojili len tak pre zábavu,“ dodala Bea. „Inak by ťa neprepadli.“ Luk ich konečne presvedčil fotkou rytierov na obraze.

Patrik otvoril vŕzgajúcu bránu do hotelovej záhrady. Tráva na lúke bola vysoká, záhony zarastené a kríky bujnili do všetkých smerov.

„Tvoja teta by mala dať do poriadku záhradu,“ poznamenala Bea.

„Načo?“ Patrik mykol plecami. „Okrem nás je tu len jeden hosť. Odvtedy, ako postavili hotel Horský cisár, ostatné hotely krachujú.“

Za budovou, ktorá trochu pripomínala stodolu, niekto rúbal drevo. Tigrí tím sa išiel pozrieť, kto to je, a natrafil na starého muža.

„Čo je to za čudáka?“ zahundrala Bea.

Muž mal dlhé sivé vlasy a pichľavú, rovnako sivú bradu. Keď zbadal trojicu detí, prestal rúbať.

„Dobrý,“ pozdravili Patrik, Luk a Bea.

„Volám sa Alojz,“ predstavil sa muž. „Pomáham pani Helge.“

Aj tigrí detektívi sa predstavili a Luk dostal nápad. „Vy ste odtiaľto z Lukovej, však?“

„Strávil som tu celý svoj život,“ mrmlavo odvetil Alojz.

„Kto sú títo muži s kožušinovými bundami a so smiešnymi helmami?“ zaujímal sa Luk a hneď Alojzovi ukázal fotografiu v mobile.

Mužova tvár potemnela. „Tak ty myslíš Pekelných rytierov!“

„Povedali ste Pekelní rytieri?“ opýtala sa Bea prekvapene.

Alojz prikývol. „Prišli sem pred štyristo rokmi a prepadli dedinu. Sedliakom zobrali všetko, naozaj všetko. Ľudia z dediny museli ako otroci drieť pre vodcu Pekelných rytierov.“

Tigrí tím s napätím počúval.

„Dialo sa vtedy veľké bezprávie. A bezprávie sa opakuje!“ Alojz varovne zdvihol ukazovák.

„Bezprávie? Čo tým myslíte?“ vyzvedal Luk.

„Alojz!“ ozval sa z balkóna hlas tety Helgy. „Nevykladaj môjmu synovcovi a jeho kamarátom žiadne strašidelné historiky!“

Teta Helga bola prísna žena, ktorá sa takmer nikdy nesmiala a vlasy mala stroho stiahnuté do drdolu.

„Deti, poďte jesť!“ zavolala ich. „A ty tiež, Alojz. Predtým však umyť ruky!“

Bea odrazu nadšene vykrikla.

„Čo sa deje?“ chcel vedieť Patrik.

„Opäť je tu tá milučká mačička,“ odvetila Bea a odbehla za zvieraťom. Čierno-bielo fľakaté mača sa už tri dni zakrádalo okolo domu a žalosťne nariekalo. Bea ho chcela chytiť a pozrieť sa, či nie je zranené.

Mača ako blesk preletelo cez pootvorené dvere do veľkej stodoly.

„Veľmi dobre, odtiaľ sa už nedostaneš von.“ Bea si pomädľila ruky. Vošla do stodoly a zavrela za sebou dvere.

Cez okienka a strešné okná dopadalo dovnútra svetlo. Vo vzduchu sa víril prach. Bolo tu cítiť staré handry, spráchnivené drevo a mokrú zem.

„Cica, cica, pod' ku mne!“ lákala ju Bea k sebe.

Mačička vyskočila na truhlicu, potom na policu a odtiaľ na skriňu. Žalostne mraučiac tam sedela a pozerala nadol.

Bea oprela o skriňu starý rebrík, vystúpila naň a podarilo sa jej mačičku chytiť. Nežne si zvieratko pritisla na hrud'.

Potom sa však zatvárila veľmi prekvapene.

Čo Beu tak prekvapilo?

